

lukket for adgangen til det officielle lægesystem.

Man kan forestille sig, at en række sundhedspersoner af moralske grunde vil gennemføre denne behandling alligevel i strid med loven, hvilket blot betyder en kriminalisering af dele af sundhedspersonalet. Man kan også forestille sig, at det betyder en øget trafik af folk, som tager til udlandet for at få behandling, akkurat ligesom vi så det i sin tid med den illegale abort. Endelig vil jeg også gå ud fra, at Landsforeningen af Bøsser og Lesbiske vil organisere proformaægteskaber, hvor par af lesbiske og par af bøsser sikrer sig overholdelse af lovens formelle rammer, sådan at det almene hykleri kan stå lysende klart for enhver.

Derfor må man sige, at det, som lovgivningen i den nuværende udformning gør, alene er at opfordre til et generelt hykleri, men at den ikke fører til hverken færre eller flere børn, der fødes uden fædre, som det er blevet nævnt fra adskillige ordføreres side.

Det, man kan gøre med denne her lovgivning, er at prøve at få en fornuftig ligestilling på dette område, og samtidig kan man sikre sig nogle sundhedsmæssige forhold, som er mere acceptable end det, den nugældende lov lægger op til. Det, vi kan gøre nu, er at prøve at få rettet op på det ved at tage det udgangspunkt, at vi skal have en accept af, at fremtidens familier – hvad enten de består af par, enlige, to kvinder, to mænd – er mere forskelligartede, end man måske har kendt til i tidligere generationer, at det er den vej, det bevæger sig, og at spørgsmålet om, hvorvidt barnet får omgang med begge køn, ikke er et spørgsmål, der alene handler om, hvordan den konkrete familie er struktureret, men i højere grad handler om, hvordan vi organiserer os samfundsmæssigt på institutioner, i skoler og på anden måde.

Det afhænger også af, at f.eks. et lesbisk par har en bevidsthed om nødvendigheden af omgang med det modsatte køn for barnets vedkommende, sådan at de har nogle kontakter. Og min erfaring og det, vi indtil nu har kunnet læse om de ting, viser, at lesbiske par i høj grad er opmærksom på den problemstilling, der drejer sig om, at barnet skal have kontakt med begge køn. Derfor er det i virkeligheden et forsøg på en, kan man sige, mistænkeliggørelse af lesbiske pars ansvarlighed over for barnet, når man forsøger på den måde at gå ind og lave en forhindring eller en stopklods for deres muligheder for at få børn.

Vibeke Kiil (CD):

CD's sundhedsordfører kan desværre ikke være til stede ved behandlingen af dette lovforslag, og jeg skal derfor fremføre følgende:

For blot et halvt års tid siden afsluttede Folketinget det, ja, jeg tør næsten kalde det maratonforløb, der var gået forud for vedtagelsen af loven om kunstig befrugtning. Alle grupper havde dengang valgt at stille deres medlemmer frit, og CD vælger at gøre det samme også i dag, hvor sagen alene vedrører lovens § 3. Skal denne paragraf opretholdes, eller skal den ikke? Jeg mener klart, at den skal opretholdes, og det samme har mine gruppefæller givet udtryk for.

Ved førstebehandlingen den 23. februar 1996 af lovforslag nr. L 200, det første forslag om lovregulering af området, udtalte CD's ordfører følgende:

»I denne sag vil vi gerne sikre den bedst mulige hjælp til dem, der har brug for det. Men samtidig skal grænserne sættes et sted. Det betyder uvægerlig, at der bagefter er nogle, der vil mene, at de berøves en chance, der ellers ville være teknisk mulig. Det er det politiske ansvar, vi må påtage os.«

Det er præcis sådan, det forholder sig med den § 3, som en række repræsentanter for forskellige partier nu forsøger at få ophævet. Kunstig befrugtning af enhver kvinde er i princippet teknisk mulig, og de, der ikke efter loven kan få denne ydelse hos en læge, selv om de selv føler, at de har brug for den, vil kunne føle sig uretfærdigt behandlet. Men alle i Folketinget, der vil fastholde den gældende § 3, påtager sig det politiske ansvar, ikke af ondskab over for enlige eller lesbiske, men fordi etiske grunde holder dem tilbage.

Jeg vil ikke begynde en repetition af alle de argumenter, der allerede er fremført både forrige år, sidste år og her i dag, bortset fra et enkelt. Hvis man tillader lesbiske kunstig befrugtning ifølge dansk lov, vil det få konsekvenser for muligheden for at adoptere børn fra andre lande. Mange donorlande vil i så fald være tilbageholdende til skade for ægtepar eller par i ægteskabslignende forhold. Den chance skal disse efter min mening ikke berøves.

Jeg vil på egne vegne afvise lovforslaget, og som landet ligger, er mine gruppefæller som sagt enige med mig.

Pia Kjærsgaard (DF):

Man kommer nok ikke uden om, at et forslag af denne karakter netop skiller vandene meget